

ΠΑΛΙΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΤΟΥ ΛΑΜΠΤΟΝ

(Αγγλική παράδοση)

Εδώ και πολλά, μί' πέρα πολλά χρόνια - δίν' έξω να σάς πώ πώςα— ο νεαρός πληρονόμος του μεγάλου κάστρου του Λάμπτον ζούσε μιά ζωή τραλλή και άκωλαστη, και ούτε άνθρωπο φοβόταν ούτε το Θεό σφετερόταν. Τα Σάββατα βράδια συνήθιζε να πίνει και να αρπάζει της Κυριακής να φορέσει. Μιά Κυριακή, είχε ρίξει μ' άγρίοι του στο πολλές φορές στο ποτάμι Ούέου, χωρίς να πιάσει τίποτα. Τέλος ο νεαρός εύπατρίδης έχασε την ύπομνη του, μ' άρχισε να βλαστημάει και να καταριέται, φωνάζοντας δυνατά, χωρίς να ντρέπεται ούτε τους ύπληρέες του που'ανε πάρα-πέρα, ούτε τους χωρικούς που περνούσαν άπέναντί την όρα από και, πηγαίνοντας στο παλιό έξωκλήρι του Μπρόντφορντ, που τότε δάν είχε έρεισθεί άδωρο.

Σά λίγο, ο νεαρός Λάμπτον, έννοιωσε κάτι να τοιμάει το δόλωμα και νόμισε πως είχε έπί τέλος πιαστεί κανένα μεγάλο ψάρι. Όταν όμως πρόβηζε την πεσοιά του έβλεπε ότι το νερό, είχε μιά άπογοήτευση και με φρίκη, πώ; δάν είχε πιάσει ψάρι, αλλά ένα συχομερό φείδι! Τόβγαλε τότε μ' άηδία άπ' το άγέιστρο και το πέταξε σ' ένα πηγάδι, το όποιο ήταν εκεί κοντά και το όποιο τότε λένε και σήμερα ακόμα «Πηγάδι του Φειδιού».

Ο νεαρός εύπατρίδης; δάν είχε καλά-καλά ένοχορριέει τή πεσοιά του στο νερό, όταν είδε να περνά από και ένας ξένος, ήλιωμένος με βερύσιμιο παρουσιαστικό. Ο ξένος πλησίασε τον εύπατρίδη και τον ρώτησε τι είχε πιάσει και βλαστημούσε.

— Μά την άλήθεια, είπες ο νεος, μου φαίνεται πως έβρισκα το διάβολο τον ίδιο! Κόταξε μέσ' στο πηγάδι, και πές μου κι έσύ.

Ο ξένος έσκαψε, πύταξε μέσα στο πηγάδι μ' όταν είδε το φείδι είπες πως σπαρμένο φείδι δάν είχε δη σκέ το. Έμοιαζε με όμοιά, είχε όμως στο κεφάλι έννά παράξενος βρόδης. Κι' ο γέροντας είπες πώ; αυτό προηγουέος κακό.

Το φείδι έμεινε στο πηγάδι καιρό και μετέώλισε. Τέλος, μεγάλωσε τόσο, που δάν το χωρούσε πια το πηγάδι. Βήγες λοιπόν άπό και, και αήγαναι και ποδόνταν την ήμερα κοντά στο ποτάμι, όπου κοσμογονούσαν γύρω σ' ένα βράχο που'ανε στήν μέση του νερού. Το βράδυ φώλιασε σ' ένα γενονικό λόφο.

Στο μεταξύ αυτό έλο και μεγάλωνε μεγάλωνε τόσο, που σά λίγο καιρό μπορούσε μ' έζωναι με το σωμα του το λάφο αυτό τρεις φορές. Έτσι πήρε κι' ο λάφος το όνομα «Λάφος του Φειδιού».

Το Φείδι του Λάμπτον έγινε έτσι ο φόβος κι' ο τρόμος όλης τής περιοχής. Βούζαναι τον άγέλιδον το γάλα, έτρωγαν τα κούβανα, λεηλατούσε τα πάντα!

Άρσος ρήμαξ' όλον τον κόσμο που βρισκείται άπ' το μέρος της βορεινής όχθης του ποταμού, το φείδι πέρασε το ποτάμι μ' έλληπίσας το κάστρο του Λάμπτον, πύτασε χιτωμένο στην άλλη όχθη μ' όπου ζούσε ο γέρος ιδιοκτήτης του μονάχος μ' έρημος. Ο γέρος του, ο νεαρός εύπατρίδης, είχε μετανοήσει για την τραλλή ζωή του, μ' είχε πεί να πολεμήσει σά μιά μακρινή χώρα. Μερικοί μάστες λέγαν πώ; είχε πάει σταυροφόρος στους Άγιους Τόπους.

Μόλις άκούσαν ότι τον έρχομα του φοβερού φειδιού, όλοι όσοι κατοικούσαν στο κάστρο του Λάμπτον, μαζεύτηκαν για να σφετεθώ και ν' άποφούσαν τή θά κόνον. Πολλά είπανε χωρίς όμα; να καταλήξουν σ' ένα άνοπέλωμα, όσπου τέλος ο έπιστάτης, ένας άνθροπος ήλιωμένος, πού'ανε πατριά της ζωής, είπες πως έπαρσε να γεμίσει μιά μεγάλη σκάφη που'ανε στήν αλή του κάστρου με γάλα, για να βρη το φείδι να ειη και να χωράσει. Έτσι μ' έγινε. Τό τέρας έφτασε στον πάργο, έβλε το γάλα και χωρίς να πιάσει άλλο τίποτα, πέρασε πάλι το ποτάμι, μ' έζωσε με το τερόσσιο κορμί του τον άγαπημένο του λάφο.

Τήν άλλη μέρα, είπανε πάλι το φείδι να περνά το ποτάμι. Άμέσως γεμίσανε τή σκάφη με γάλα, μ' έγιναν τα ίδια ποτήγαν και την κορηγοσύνη. Για να γεμίσει όμως πάντα ή σκάφη γάλα χρειαζόταν το γάλα έννά άγέλιδον. Άν δάν την έγέμισαν τή σκάφη κατάνά κάθε μέρο, το τέρας σά θυόμυνη, ο' άρπαζε με την ουρά του τα δέντρα και θά τα έσφιζόταν.

Το φείδι του Λάμπτον ήταν, είπαμε, ο φόβος κι' ο τρόμος όλης τής χώρας. Πολλοί ίπκότες είχαν έρθαι να το πολεμήσουν, με χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Γιατί το τέρας αυτό είχε τή μαγική δύναμη να ξαναπολλάει όταν το

κόβαναι στα δύο, μ' έσαι, άπ' όλους τους μαχητές που'αν έρθαι, κανένας δάν μπορούσε να το νικήσει.

Έτσι άπό πολλούς μάτσιους αιδνας, μ' έφωδ χαθήσαν πολλά γενναία πολλημέρια, το τέρας έμεινε άνετόχλητο στον άγαπημένο του λάφο.

Έπειτα όμως από έφρα χρόνια γύρισε στο κάστρο του πατέρα του κι' ο νεαρός Λάμπτον, βρήκε μ' άέσπαστα χιτώματα τών προγόνων του χέρσα μ' έρημο, τους άνθροπους τρομοκρατημένους, και τον πατέρα του κατοβερβλημένο άπ' τή λύπη και τήν άνησυχία. Ρώτησε τότε τι συμβαίνει και μόλις είδαν για το τρομερό φείδι πέρασε άμέσως το ποτάμι και πήγε να το ιδή κούσανα πολεμοκραμένο γύρω άπ' το λάφο. Έπειτα, όταν έβουσε πώ; όλοι οι άλλοι ίπκότες και πολεμιστές είχαν νικήσει άπ' αέθ, πήγαι και έλήτρη τή συμβουλή μιάς σοφής γριάς που έμεινε στο Τόσσερλε-Στρήτ, τι έπαρσε να πάει για να σκοτώσει το φείδι, το όποιο ο ίδιος είχε φέρσει πρη τόσον χρόνον.

Η γριά τον συμβούλεψε να φορέσει την καλύτερή του πανοπλία, να τήν σκεπάσει με παρρά μεγάλα και σκεβεία, και να πάει να περιμένει το φείδι στο βράχο που'ανε στή μέση του ποταμού. Έτσι θά πάει με το φείδι σωμα με σωμα, και θά έμεινατόσαναι την τήν του στή θύλα Πρόνοια και στο καλό του το σπαθί. Άλλά, προτού πηγαινε να το πολεμήσει, έπαρσε να πάει μ' έναν όρκο. Έπαρσε να όρειστί πώ; αν νικούσε το φείδι, θά σκότωνε με το χέρι του, το πρώτο ζωντανό πλάσμα που θά σνονοτούσε κατό το γερσίμιο του στο κάστρο. Άν δάν παρούσε τον όρκο του σέτον, ή σοφή γριά του είπες πώ; έπί έννά γενεάς, κανένας άπό τους Λάμπτον θά θά πεθαινε στο κρεβάτι του.

Ο νεαρός ίπκότης πήγε άμέσως μ' όρειστίμης, στο έξωκλήρι του Μπρόντφορντ, γέμισε τήν πανοπλία του με όλοκληρη με μεγάλο παρρά, και πήγε στο ποτάμι. Έκεί βήγαλε το σπαθί του και σά όμμα άπάνω στο βράχο που'ανε μέσ' στο όρημα στή συνεισμένη του όρα, το φείδι έστύλιξε το κορμί του άπ' το λάφο μ' άρχισε να σέρνεται κατό το κάστρο. Έπαρσε όμως να περάσει το ποτάμι κοντά στο μέρος που σκεπτόταν ο νεαρός ίπκότης, άνοπέμων για τον άγώνα.

Το φείδι γύρισε τότε πίσω μ' άρχισε να χροπιά φρεσιασμένα το νερό με την ουρά του. Έπειτα έζωσε με την ουρά του τον ίπκότη, μ' άρχισε να τον σφίγγει για να τον λούσει.

Μά, όσο δυνατώετο τον έσφιγγε, τόσο βαθώερα χανόνονσαν τα παρρά της πανοπλίας με το τόσο μεγαλοέπες πληγές του άνογαναι, όσπου τέλος κοπώνιτο άπ' το αίμα όλο το όρημα τή πεποταμού. Όλοάνο, ο ίπκότης χροπώε με το σπαθί του, όσπου τέλος; πατάρωσαν να πιάει το τέρας κορμάτι. Μόλις θά ποδόναι το κάθε κορμάτι δάν πρόφταναι να ξαναπολήσει, γιατί το γόφγο όρημα του ποταμού το τρώεγα κομμάτι. Έτσι ο ίπκότης μόρσε και έζωναι το φείδι...

Στο διάστημα που ο νεαρός Λάμπτον έβλε μ' άπ' το κάστρο και πολεμούσε για το φείδι, όλοι όσοι έζωναν στο κάστρο είχαν πύτασει στα ύπογια και παρακαλούσαν το Θεό να φελήξει τον άπέντι τους και να τώ χαρήσει τή νίκη. Ο ίπκότης είχε μ' έπί πώ; αν νικούσε, θά σκότωνε με τή σάλπιγγά του. Αυτό θά εσθησώχε το γέρο πατέρα του και θά τώ άνήγγελλε τή νίκη.

Είχε όμως όσους τήν έντολή, μόλις άκουγαν άπ' το κάστρο το σάλπισμα, ν' άφίσον έλεύερω ένα ποσό του σκελι, το όποιο είχαν άποφούσει να θουοίσουν, σύμφωνα με τον όρκο που'ανε δώσει ο ίπκότης πώ; θά σκότωνε με τή νίκη το πρώτο ζωντανό πλάσμα που θά μύσσε μόρος του. Έτσι θά θουαζόταν το σκελι και δάν θά μινδόνεσε κανένας άνθροπος.

Όταν όμας έβουσε άπιδ μέσ' άπ' το κάστρο, τή σάλπιγγα να παίζε, ο γέρος πατέρας του τα έζαζε όλα, και με τή χορά πώ έννοιωσε για τή νίκη του γιου του χύθης όμο μ' έτρεξε να άγασιόσει το παιδί του.

Του νεαρού ίπκότη τού φάνηκε άν να ποδόναι ή καρδιά του, όταν είδε ναρχεται ο γέρος πατέρας του. Τι μπορούσε να πιάει; Δέν μπορούσε να σημάσει το χέρι του με να σαστώ τον άγοπημένο του πατέρα. Μά πώ; άλλωιώς μπορούσε να κρητίσει τον όρκο του; Πάνω στην άμχανία του, σάλπισε και για δεύτερη φορά. Το σκελι άπέθρησε τότε έλεύερω κι' έτρεξε με μεγάλους πύδους για να

Είχε πάει σταυροφόρος στους Άγιους Τόπους

Η ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ANNA NTE ΜΠΩΖΕ

Η πρωτότοκος κόρη του Λουδοβίκου του 11ου. Η Ικανότης της. Τι έλεγε για την Άννα ο πατέρας της. Μετά τον θάνατο του Βασιλέως. Η Άννα αντιβασιλεύσα. Η σύγκρουσις με τους Φεβδάρχους. Η Άννα που είνε η ολιγώτερο γραιλή γυναίκα του βασιλείου μου... Γυναίκα που καταπνίγει επαναστάσεις και οργανώνει κατακτητικές εκστρατείες. Η ώραία Βρετάνη. Ένα συνοικείο που τελειώνει διά της βίας; κ τ λ.

Πολύ συχνά επαντάει κανείς στην Ιστορία το παράδειγμα πολλών ικανοτάτων γυναικών, ή όποιες διαχίρισθηκαν τα μόνια της πατριδος των, είτε άν' εύθειας ως άνατασι δοχοντες οι ίδιες, είτε ως ήμισο σύμβουλοι των άνατάτων άρχόντων. Και πολλές φορές οι λαοί που λυβερνήθηκαν από γενναίους, έγνώρισαν ήμέρας δόξης και μεγαλείου και εύτυχίας, που έδν τις ελπίαι επί των αδηροφάρκων ή ηγμένων των, ή των συναφωκωμένων κυβερνητών των.

Μία από τις γυναίκες αυτές, που κατέλαβαν εξέχουσαν θέσι στην Ιστορία, είνε και ή προνήμισσα Άννα ντε Μπωζέ ή Γαλλίας. Η Άννα ντε Μπωζέ ήσαν πρωτότοκος κόρη του Λουδοβίκου του 11ου και μετά το θάνατο του πατέρα της άνάλαβε την ηγεμονίαν του δεξιού μισού άδελφου της και βασιλέως: Καρόλου του 8ου. Η Άννα ήσαν γυναίκα με σπάνια χαρίσματα, με εύγενεις φιλοδοξίας, με μοναδική πολιτική διορατικότητα. Είχε κληρονησει όλα τα προσήματα του πατέρα της και κανένα από τα έλαττώματά του. Ο πατέρας της, ο όποιος δέν ήτο φαίνοται και μεγάλη ευτίμησι προς τις νευματικές ικανότητες του ώραιου φύλου, έλεγε για την κόρη του :

— Η Άννα μου είνε ή ολιγώτερο γραιλή γυναίκα του βασιλείου μου!

Μετά το θάνατο του Λουδοβίκου του 11ου οι διάφοροι φεοδάρχοι της Γαλλίας έτιμόσαν καταληλώτατη την εύκαιρία ν' άποκηθούν την άνεξουτητίαν του, άφου πειά στο Γαλλικό θρόνο είχαν άναβή ένα παιδί, μόλις ο πατέρας χρονών, άδέντατο και μαχετικό υπό την ηγεμονίαν μιας γυναίκας. Άρχισαν λοιπόν να συγκεντρώνεται άρχιστες με τους ήπορχούς και να μη λαμβάνουν άμ' όμνι των τις διαταγές των άρχων, άρχισαν να φέρνουν στρατιπικά; και να μη άναγνωρίζουν άνωτέρη από τους έαυτούς των άρχη. Η Άννα στην άρχη προσκοπήθη ότι δέν άντιλαμβάνονταν τις ασταναίες δολοπολιείας των και τους άφινε να έδηλώνουν θασάστα το μίσος των έναντιον των ύπουργών του πατέρα της, παραδοχώς την κατάλληλη εύκαιρία για να τους: άσση το καιρία κτέθη. Στο μεταξύ ή Ικανοτάτη και πολύπειρος αυτή γυναίκα κατάρθεσε να πείση την Έθνοσυνέλευση της Γαλλίας να της παραχωρήση την άνωβασιλεία και έκτοτε πειά ν' έρω νους αυτοπροσώπως σταθερά και δραστήρια, άπολουθώντας άπαρασάλευτα το παράδειγμα του πατέρα της. Τότε ο δοξέ της: Όρλεάνης, ο πύ Ικανός και ο πύ έπικνήδους από τους φεοδάρχους που ήτοσαν εν ή χειραφέτησή τους, διοργάνωσε μια σσημοσία προς άνατροπήν της άντιβασιλεύσεως και του μικρού βασιλέως. Η Άννα όμως; που παρακολουθούσε άγρυπνα κάθε κίνησή του, πρόλαβε έγκαιρος: κάθε κίνδυνο και κατά το παραδειγμα του πατέρα της, ο όποιος άποστρέφονταν τα ήμέτερα, έδιέταξε την ήμισο σύλληψη του δουκός της Ορλεάνης. Άλλ' ο άρχισανωμής δοξέ κατάρθεσε να διαφύγη τη σύλληψη και πέροντας με το μέρος του το δουκά της Βρετάνης Φραγκίσιου 2ο και τον πρίγκηπα Μαξιμιλιανό, έπήρθε επαναστάση και άρχισε πρώτος τον εμφύλιο πόλεμο.

Η Άννα ντε Μπωζέ, άντάξια κόρη του πατέρα της, δέν έταχσε καθόλου. Με δραστηριότητα άπάνταση ή γυναίκα, κατέρθεσε σ' έλάχιστες ήμέρας να συγκατήση στρατό αξιόλογο και άφοσημένο στο θρόνο. Έπί παρηλής του στρατού έθεσε το νεορό

βασιλεία, ο όποιος δταν βρέθηκε νοβόλλα στο άδελφό του με τη σολή του και με την πανοπλία του κατανθουσιόσθη. Την έκαστασία κατά των επαναστατών άπολοθη με και ή ίδια ή αντιβασιλεύσα. Κατά τη διαβίαν των βασιλέων και του στρατού των από τις διάφορες παρηίες, οι χαρμια τόσο έθουσιόζονταν, ώστε άφιναν άμέσως τις έργασίες τους, άπλήζοντο όπας-όπας και άπολυθουσαν το στρατόμα έτοιμοι να χίσουν το αίμα τους για τον νεορό βασιλεία και την δραστήρια και άκούραστη άντιβασιλεύσα.

Οι δυο άντίκαλοι στρατοί δέν άρχισαν να σσηνατηθουν. Έκπαλοθθησαν λυσώδεις μάχες και ύστερα από όλίγες έβδομάδες η Άννα ντε Μπωζέ, γενναία αυτή, είνε καταβάλλει τους αληθόφρακτους εόικες και φεοδάρχους. Έτσι ή επαναστάσις καταπνίγη: οι ό έπί κεφαλή της κινήσεως δοξέ της, Όρλεάνης: συλληφθη αικιμπίως και άδηγήθη αδηροδύσιμος σ' όπών της.

Άλλ' ή Άννα δέν ένοουσε ν' άναπαύθη στις δάφνες της. Η άνήσυχη και φιλόδοξη αυτή γυναίκα μετά την καπάνη της: επαναστάσεως: και τη σύλληψη του δουκός της: Ορλεάνης έσασφαισε β βίαια έναντιον κάθε κίνδυνου το κράτος του άδελφου της, άλλα δέν έμνε εύχαριστήμένη. Έπηρεσε να επανεινή τα σύνορα της Γαλλίας άνωρη. Και ή τρομερή προνήμισσα άρχισε να σφραφή άρχιστας τα βλέματά της: προς το δουκάτο της Βρετάνης.

Η Βρετάνη την έποη έείνη ήσαν άντελός άνεξάρτητη από τη Γαλλία. Ο δοξέ της: Βρετάνης Φραγκίσιος 2ος: ο όποιος όπας εΐδμε παραπάνω, είνε βοηθήσει το δουκά της: Ορλεάνης: στις άνταρπητικές του προσηπάσεις, πέθανε στο μεταξύ και τον διαδέχθη ή κόρη του Άννα, ή όποις είνε άρραβωνιστή με έναν έπίσης επαναστατή, τον πρίγκηπα Μαξιμιλιανό.

Η Άννα ντε Μπωζέ φρονίασε στη σέση όια το δουκάτο της Βρετάνης θα παρήχετο μια μέρα σιά χείρα του έχθρου της: Μαξιμιλιανού. Έβαλε λοιπόν άμέσως σ' έέργεια διάφορα σαταναία σχέδια για να διαλύη το συμμαχισμο του Μαξιμιλιανού και της δουκίνας: Άννας, την όποιαν ήθελε να νυμφεθη ο βασιλεύς και άδελφος της. Τα σχέδιά της όμως δσο και άν ήσαν σαταναία, άπέτυχαν.

Μολονταύτα ή Άννα ντε Μπωζέ δέν έλασε το θάρρος της. Άφου εΐδε ότι όλες ή πλεκάνες της δέν έπα-

ραν άποτέλεσμα, κατέφυγε, χωρίς δισκαμψή στη βία. Εκήρυξε τον πόλεμο κατά της Βρετάνης και ο βασιλεύς Καρόλος ο 8ος επί παρηλής και πάλιν του στρατού του έξαστράτευσε προς κατάκτηση του δουκάτου και της δουκίσεως! Η Άννα της Βρετάνης έκίνησε ενισχύσεις από το μηνηστια της Μαξιμιλιανού και έπειδή εσείνος δέν της έσσειε, βρέθηκε στην άνάγη να ύπομνη και να συστρεφθη το βασιλεία της Γαλλίας, πέροντας ως προίκα και το δουκάτο της.

Έτσι ή Άννα ντε Μπωζέ, ή διαβολομένη αυτή προνήμισσα άπεδείχθη όχι μονάχα ή πύ λίγη γραιλή γυναίκα της Γαλλίας: δσο; έλεγε ο πατέρας της, άλλα και ή πύ έξουνη και Ικανή από πολλούς Ικανούς με έξυμνος ήγμενός. Δέν έπαρθε άλλης τις κητίες που άφισε ο πατέρας της, κατάρθεσε παραεπιγματικά κάθε αιλοδοξία των φεοδάρχων, άλλα και τις έσσειές της, παρασάρκετας στη Γαλλία και την ώραία Βρετάνη.

υποδαχέ τον κύριο του. Άμέσως ο Ικανός ήμισος το σπαθι του και τούμπουε το κεφάλι. Έτσι όμως παρήβη τον όρνο του. Το πρώτο πλίδισμο ποίξε θαί δέν ήσαν το σηνλί, άλλα ο πατέρας του. Κ' ή προφήτεια της σσηφής γραιής του Τάσσογλε-Ζωής βγυιε σσηστή...Γα έβνηό γενεές, κανέναν Λάμπιον δέν έσφίχησε στο φρεβί του...

ΤΙ ΜΑΣ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ένας Άγγλος Ιατρός διεπίστωσε ότι τεσσάρων ώρών πνευματική έργασία καταβάλλει τόσο τους ζωϊκούς ιστούς του ανθρώπινου οργανισμού, όσο τους καταβάλλει συνεχής και έπίμονη χειρωνακτική δουλειά δέκα ώρών.